

KISS
JUDIT

» JEGYZET

Krónikások
egy hullámhosszon

Nehéz pontosan, röviden körülhatárolni, mit is jelentett krónikásnak lenni, azaz a 23 éven keresztül nyomtatásban megjelenő országos közéleti napilap szerkesztőjeként, újságírójaként 17 éven át tartozni a közösséghez, ami jóval több volt egyszerű munkahelynél, szerkesztőségnél. Talán jól szemléltetheti az életérzést, hogy azon munkatársak közül, akik hosszabb-rövidebb krónikás munka után máshol kerestek megélhetést, utólag legtöbbször egybehangzóan úgy érezték: ez a fajta közösségi érzés, együtt gondolkodás, együtt szórakozás vagy együtt búslakodás más munkahelyeken egyáltalán nem alakul ki. Mert a krónikásokra az volt jellemző – főként a pandémiáig, amikor a személyes részvételű szerkesztőségi létezési forma, a mindennapok közös teherviselése, a közös hangosan gondolkodás, a spontán, élő kommunikáció kényszerűségből felbomlott –, hogy együttes erővel működtették egyazon minitársadalom élő szervezetét.

» **Játszottunk a szavakkal, játékosan használtuk az íróiát, humort és gúnyt is – ilyen értelemben bátran maradhattunk gyerekek ebben a közösségben úgy, hogy közben felelősségteljes felnőttekként dolgoztunk, fajsúlyos tartalmakat nyújtva nap mint nap az olvasóknak.**

Ha gond volt, kezeltük nevetéssel, ha feszültség alakult ki, rendszerint hamar tovaszállt, ha indulatok szabadultak el, annak is megvolt a pozitív hozadéka, hiszen együtt fel lehetett oldani, ugyanakkor kiadhat magából az ember a gőzt. Általában nem hordozták magukban sokáig a kollégák a napi munka apró-cseprő bonyodalmai miatt kialakult morcoságot, ingerlékenységet, sértődést. Krónikás közegben azt érezte az ember: ide tartozni valami miatt nagyon jó. Utólag visszatekintve elmondható: irigylésre méltóak voltunk. Tulajdonképpen meg sem lehet pontosan fogalmazni, mi az a bizonyos rejtett lelki tartalék, a munkatársakat egy hullámhosszra terelő közösségi érzés, ami összekötött bennünket. Sokszor félszavakból értettük egymást, voltak olyan kifejezéseink, amikről csak mi tudtuk, mit jelentenek, olyasmiken neveltünk felszabadultan, amit a kívülállók valószínűleg nem találtak volna viccesnek. És – miért ne? – gúny- és beceneveket aggattunk egyes közéleti szereplőkre, hírességekre, kevésbé rokonszenves politikusokra. Állandóan

játszottunk. Játszottunk a szavakkal, játékosan használtuk az íróiát, humort és gúnyt is – ilyen értelemben bátran maradhattunk gyerekek ebben a közösségben úgy, hogy közben felelősségteljes felnőttekként dolgoztunk, fajsúlyos tartalmakat nyújtva nap mint nap az olvasóknak.

De amint a felelősséget, úgy valamiképpen az igazi játékot is komolyan veszi az ember, és mi komolyan játszottunk. Pár évvel ezelőtt kezdődött és pár éven keresztül történt, hogy csütörtökönként tippversenyt rendeztünk. Ezekon a napokon a hétköznapinál többoldalas hétfévi számot írtuk, így tetemesebb volt a munka, érezhetőbb a feszültség. Talán ennek ellensúlyozására találtuk ki együtt, spontánul a tippversenyt. Már délben bekértük a játékosok tippjeit: azt kellett előre megsaccolni, hogy pontosan hány óra hány perckor és hány másodperckor lép be a szerkesztőség ajtáján a munkaidejét a délutáni órákban kezdő fotós kolléga. Akit nagyon vártunk, hiszen az oldalak szerkesztése nagymértékben függött a képanyagtól. A játékot az a pillanat döntötte el, amikor a várva várt munkatárs lenyomta a szerkesztőség bejárati ajtájának kilincset. Az persze tilos volt – de mindenki becsületesen betartotta a szabályt –, hogy bármelyikünk még csak óvatos kérdés formájában is megérdeklődjék előzőleg telefonon vagy írásban a fotóstól: vajon ma körülbelül mikor tervez megérkezni?

Amikor belépett, abban a pillanatban persze az is kiderült, hogy ki nyerte meg a versenyt: akinek a tippje a legközelebb állt a valós pillanathoz. A szerencsés boldog örömrivalgásban tört ki, a többiek bosszankodtak, vagy csalódottan óóóó-ztak. Erre a célra egy arany színű kis serleget szereztünk be, ami a nyertes asztalára került, aki egy héten keresztül „birtokolhatta”. Következő csütörtökön aztán nagy valószínűséggel másik asztalra vándorolt át a díj, ilyenkor a „címvédő” savanyú arccal adta át az új bajnoknak. A közösségi szolidaritást szépen példázta: az is megesett, hogy egy kollégánál hosszabb heteken, hónapokon keresztül sóvárogva vágyott arra, hogy az ő tippje bizonyuljon nyerőnek – sajnos nem sikerült. Akkor a korábbi hetek szerencsés játékosai a háta mögött összesúgtak, szándékosan kevésbé valószínű tippjeiket adták, hogy a győzni akaró kollégánál végre boldogan birtokolhassa egy héttel a serleget.

Hogy mi is volt a krónikás szellemiség varázsa? Talán többek közt az, hogy felnőttekként engedték játszani egymást és önmagukat, hogy odafigyeltünk másokra. Ezenkívül persze még sok minden tartozott hozzá a krónikás lelkülethez. Egy szó, mint száz, jó volt együtt létezni. Talán mindenikünk hálás, hogy ebbe a különleges, együtt lélegző közegbe tartozhatott. Hiszen egyazon hullámhosszon lenni nem más, mint kegyelmi állapot.

Játék a munkában. A tippverseny nyertese ezt a serleget birtokolhatta büszkén egy héttig az íróasztalán

FOTÓ: DEÁK SZIDÓNIA

ITGN

RÁDIÓS ÚJSÁGÍRÁSI PROGRAM

WWW.NTGN.HU

**MODERN TARTALOMGYÁRTÁSI
ÉS SZERKESZTŐSÉGI ISMERETEK,
MŰHELYMUNKA 2023-TÓL KOLOZSVÁRON!**

PRIMĂRIA ȘI
CONSILIUL LOCAL
CLUJ-NAPOCA

*Legyen az új esztendő egészségben,
sikerekben és örömben gazdag!
Áldott ünnepet!*

EMIL BOC
E. Boc
PRIMARUL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA

HIRDETÉS